

Tóm tắt: **5 chiếc bánh**
và 2 con cá

Đức Hồng Y
Phanxicô Xavie
Nguyễn Văn Thuận

Các bạn trẻ thân mến!

Các bạn được mời gọi để đón nhận 1 sứ điệp
và lớn tiếng loan báo sứ điệp ấy cho bạn bè
cùng lứa tuổi: "**Loài người được Chúa yêu
thương**"

Mục lục

Lời mở đầu	2
Chiếc bánh thứ nhất:	3
Phụ lục	4

Lời mở đầu

"Loài người được Thiên Chúa yêu thương"

Đó là sứ điệp mà ĐHY muốn nhắn gửi đến các bạn trẻ.

ĐHY đã rút cảm hứng từ Phúc âm Thánh Gioan chương 6, để nói chuyện với giới trẻ. Ngài mời mọi người cùng đứng lên để nghe lời Chúa.

Phúc âm Chúa Giêsu theo thánh Gioan:

Ngước mắt lên, Đức Giêsu nhìn thấy đông đảo dân chúng đến với mình. Người hỏi ông Phi-líp rằng : *"Ta mua đâu ra bánh cho họ ăn đây?"* Người nói thế là để thử ông, chứ Người biết mình sắp làm gì rồi. Ông Phi-líp đáp: *"Thưa, có mua đến hai trăm bạc bánh cũng chẳng đủ cho mỗi người một chút"*. Một trong các môn đệ là ông Anrê, anh ông Simon Phêrô, thưa với Người: *"Ở đây có một em bé có năm chiếc bánh lúa mạch và hai con cá, nhưng ngần ấy thì thấm vào đâu!"* Đức Giêsu nói: *"Anh em cứ bảo người ta nằm ngả xuống đi"*. Chỗ ấy có nhiều cỏ. Người ta nằm ngả xuống, nguyên số đàn ông đã tới khoảng năm ngàn. Vậy Đức Giêsu cầm lấy bánh, dâng lời tạ ơn, rồi phân phát cho những người ngồi đó. Cá nhỏ Người cũng phân phát như vậy, ai muốn ăn bao nhiêu tùy ý (Ga 6, 5-11).

Qua bài phúc âm trên ĐHY muốn chúng ta tìm hiểu:

- Chúa Giêsu là ai?

- Tại sao ta yêu mến Ngài?

Làm thế nào phó thác mình cho tình yêu của Chúa, cho đến mức chọn lựa Ngài một cách tuyệt đối, không ngại gian khó, nhọc nhằn.

ĐHY trích dẫn sứ điệp Đức Thánh Cha viết gửi các bạn trẻ nhân ngày Quốc tế Giới trẻ lần thứ XII, năm 1997 tại Paris: Hiệp thông với toàn thể dân Chúa đang tiến đến năm Đại Toàn Xá 2000, tôi kêu mời các bạn nhìn kỹ vào Chúa Giêsu. Ngài là Thầy và là Chúa của đời ta. Hãy suy niệm lời Phúc âm Thánh Gioan (Ga 1, 38-39) :

- Thưa Thầy, Thầy ở đâu?

- Hãy đến rồi sẽ thấy.

ĐHY đã nói về bản thân ngài như sau:

Bản thân tôi đã từng là một thanh niên như các bạn, rồi làm Linh mục, Giám mục. Tôi đã đi qua một quãng đường, hân hoan có, lao khổ có, tự do có, lao tù có, nhưng luôn luôn tràn đầy hy vọng.

Và Ngài nhắn nhủ với các bạn trẻ như sau:

Các bạn trẻ yêu mến,

Chính vì thế mà tôi làm như Chúa Giêsu trong bài Phúc âm, Ngài đã lấy năm chiếc bánh và hai con cá mà cho, nào có thấm vào đâu với mấy nghìn người, nhưng đó là tất cả, Chúa Giêsu đã làm tất cả, đó là **"hồng ân và màu nhiệm"**. Cũng như cậu bé trong Phúc âm, tôi tóm tắt kinh nghiệm sống của tôi trong bảy điểm: Năm chiếc bánh và hai con cá. Không đáng gì nhưng là tất cả những gì tôi có. Phần còn lại, Chúa Giêsu sẽ liệu.

Chiếc bánh thứ nhất:

Sống phút hiện tại

Các bạn có thể gặp Chúa Giêsu, dọc theo những nẻo đường của cuộc sống mỗi ngày!...Đây là chiều kích nền tảng của sự gặp gỡ đó: Không phải các bạn gặp một biến cố hay một sự vật gì đó, nhưng các bạn gặp một con người, đó là Thiên Chúa hằng sống.

(Gioan Phaolô II, Sứ điệp NQTGT XII, số 1)

Ngày 23-4-1975, ĐHY được Đức GH Phaolô VI đặt làm Tổng Giám mục phó Sài Gòn, sau 8 năm làm Giám mục tại Nha Trang.

Ngày 15-8-1975, Ngài được mời vào Dinh Độc lập lúc 2 giờ chiều và bị bắt ở đó. Trên đoạn đường 450km đến nơi quản thúc Ngài đã có nhiều tâm tình lẫn lộn trong đầu: lo lắng, cô đơn, mệt mỏi... ĐHY đã suy nghĩ kỹ và đặt cho mình một quyết định: **“Tôi sẽ không chờ đợi. Tôi sống phút hiện tại và làm cho nó đầy tình thương”**. Và đây là một xác tín đã ấp ủ suốt quãng đời mãi từ tiểu chủng viện: **“Nếu tôi mất giờ đợi chờ, không làm gì hết, biết đâu những điều tôi đợi sẽ không bao giờ đến. Chỉ có một điều, dù không đợi cũng vẫn đến, đó là sự chết!”**

Trong thời gian bị quản thúc tại làng Cây Vông (tại Nha Trang), ĐHY đã không ngừng xót xa, thao thức: “Giáo dân của tôi! một đoàn chiên hoang mang, giữa bao hiểm nguy, thách đố của một giai đoạn lịch sử mới. Làm sao tôi có thể gần gũi, liên lạc với họ, trong giai đoạn họ cần đến người mục tử nhất! Các nhà sách Công giáo bị đóng cửa, trường học Công giáo do Nhà nước quản lý, tôn giáo sẽ không còn được dạy dỗ trong các trường nữa; các linh mục, sư huynh, nữ tu có khả năng phải đi ra thôn quê, đi nông trường lao động, không được dạy học nữa!” Sự xa lìa giáo dân là một cú “sốc” đối với Ngài. Tuy nhiên ĐHY không muốn đợi chờ, mà muốn **sống phút hiện tại và làm cho nó đầy tình thương**. Nhưng làm thế nào?

Một đêm, một tia sáng đến với ĐHY: **“Con hãy bắt chước thánh Phaolô. Khi ngài ở tù, không hoạt động tông đồ được, ngài đã viết thư cho các giáo đoàn. Đơn giản vậy mà con đi tìm đâu cho xa?”**. ĐHY bắt đầu viết **“Sứ điệp ngục tù”** (gồm 1001 số, và được xem như công trình “nghìn lẻ 1 đêm”), viết trong suốt tháng 10 và 11 năm 1975, viết cả ngày lẫn đêm vì sợ sẽ bị chuyển trại, không có điều kiện để hoàn tất. Giấy viết là những lổ lịch cũ được 1 cậu bé tên Quang, 7 tuổi, chuyển giúp.

Vào ngày lễ Đức Mẹ Vô Nhiễm Tội, 8-12-1975, ĐHY đã tạ ơn Đức Mẹ giúp cho ngài viết xong **“Đường Hy Vọng”** và trao trong tay Đức Mẹ gìn giữ, đó là của Đức Mẹ, nhờ ơn của Đức Mẹ, xin Đức Mẹ tiếp tục lo liệu. Đến ngày 18-3-1976, ĐHY bị đưa vào trại Phú Khánh, biệt giam và là nơi vất vả nhất. Năm 1980, lúc bị đưa ra quản thúc ở Giang Xá, Bắc Việt, Ngài đã tiếp tục viết mỗi đêm trong bí mật cuốn thứ hai, **“Đường Hy Vọng Dưới Ánh Sáng Lời Chúa và Công Đồng Vatican II”**, cuốn thứ ba, **“Những Người Lữ Hành Trên Đường Hy Vọng”**. ĐHY đã **luôn sống phút hiện tại và làm cho nó đầy yêu thương**.

Trong Phúc âm, các Tông đồ muốn chọn con đường dễ nhất, khỏe nhất: “Xin Thầy cho dân chúng về, để họ mua thức ăn”...Nhưng Chúa Giêsu muốn hành động trong phút hiện tại: “Chính các con hãy cho họ ăn đi” (Lc 9, 1). Trên thánh giá, khi người ăn trộm thừa với Chúa Giêsu: “Thưa Ngài, khi về thiên đàng xin Ngài nhớ đến tôi”. Chúa Giêsu đáp: “Hôm nay con sẽ ở cùng Ta trên nước thiên đàng” (Lc 23, 42-43). Trong tiếng “hôm nay” của Chúa Giêsu, ĐHY cảm thấy tất cả **sự tha thứ, tất cả tình thương** của Ngài.

Tinh thần ấy được thể hiện qua lời khuyên của Cha Maximiliano Kolbe khi ngài khuyên các tập sinh trong dòng: **“Tất cả, tuyệt đối, không điều kiện”**.

Hoặc như lời của Đức Cha Helder Camara nói: **“Cả cuộc đời là học yêu thương”**.

Hoặc như lời trong thư của Mẹ Têrêxa Calcutta gửi: **“Điều quan trọng không phải là số công tác đã thực hiện nhưng là mức độ tình yêu ta đã để vào mỗi công việc”**.

ĐHY nghĩ rằng: **“tôi phải sống mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút như là giờ phút cuối cùng của đời tôi. Đẹp bỏ những gì là phụ thuộc, tập trung cả tâm hồn cho những gì là chính yếu. Mỗi lời nói, mỗi tư tưởng, mỗi cử chỉ, mỗi cú điện thoại, mỗi quyết định phải là “đẹp nhất” của đời tôi. Tôi phải dành cho mỗi người tình yêu của tôi, nụ cười của tôi: tôi phải lo sợ đánh mất một giây phút nào trong đời mình vì đã sống không ý nghĩa...**

ĐHY đã viết trong sách Đường Hy Vọng: **“Con chỉ có một giây phút đẹp nhất: giây phút hiện tại (x Mt 6, 34; Gc 4, 13-15). Sống trong tình yêu Chúa cách trọn vẹn, đời con sẽ tuyệt đẹp nếu kết tinh bằng từng triệu giây phút đẹp nhất. Con thấy đơn sơ, không phải khó (ĐHV 997)”**.

Phụ lục

Audio “5 chiếc bánh và 2 con cá” có thể nghe trực tiếp hoặc tải về máy computer tại địa chỉ:

<http://tinmung.net/audiobooks/SongDao/5ChiecBanhVa2ConCa/5ChiecBanhVa2ConCa.html>